FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 10. februar 1987 *

Høje Domstol.

Associazione industrie siderurgiche italiana (i det følgende benævnt »Assider«) og Den italienske Republiks regering har rejst passivitetssøgsmål med påstand om annullation af Kommissionens stiltiende beslutninger om at afslå sagsøgernes anmodninger af henholdsvis 18. februar og 2. april 1985 om anvendelse af samtlige de foranstaltninger, der er hjemlet i artikel 15B i Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien [1].

Assider har subsidiært nedlagt påstand om annullation af det afslag, der eventuelt måtte foreligge med skrivelse af 22. marts 1985 fra Kommissionen til den italienske industriminister, en skrivelse, der blev tilstillet Assider den 24. april 1985.

De for tvisten relevante retsregler, sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter er omtalt i retsmøderapporten og vil derfor her kun blive omtalt i strengt nødvendigt omfang. Forud for gennemgangen af sagens realitet vil jeg kort omtale forskellige spørgsmål vedrørende formaliteten i de to sager.

A — Formaliteten

Kommissionen har påstået sagen afvist, for så vidt angår Assider's subsidiære påstand, under henvisning til, at skrivelserne af 22. marts og 24. april 1985 ikke indeholder en udtrykkelig beslutning om ikke at ville fortsætte afviklingen af proceduren i henhold til artikel 15B, men at de blot angiver arten af de allerede trufne foranstaltninger og giver meddelelse om yderligere kontrol med henblik på eventuelle supplerende foranstaltninger.

Domstolen skal imidlertid ex officio [2] efterprøve, om der er truffet en udtrykkelig beslutning inden for den i EKSF-traktatens artikel 35, stk. 3, fastsatte frist på to måneder. Derfor må det også efterprøves, om den skrivelse af 2. maj 1985, der blev tilstillet den italienske regering som svar på dens anmodning af 2. april 1985, har karakter af en sådan udtrykkelig beslutning. Hvis dette er tilfældet, er tavsheden blevet brudt, hvormed der kun har kunnet anlægges annullationssag i henhold til traktatens artikel 33.

Kommissionen kan i det foreliggende tilfælde ikke antages at have brudt sin tavshed med skrivelserne af 24. april 1985 (som skrivelsen af 22. marts 1985 var et bilag til) og af 2. maj 1985.

Af Domstolens praksis fremgår nemlig, at der ikke foreligger en udtrykkelig, og ej heller nogen bebyrdende, beslutning, og således ej heller en beslutning om afvisning, der kan afbryde passiviteten såfremt institutionen blot har meddelt den berørte virksomhed, at den har indledt undersøgelsen af

* Oversat fra fransk.

1 — EFT L 29, s. 1

2 — Jfr. dom af 17. juli 1959, sag 42/58, Société des aciers fins de l'Est (SAFE) mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 147; orig. ref. Rec. s. 381, navnlig s. 400.

de spørgsmål, denne har rejst[3], og har påbegyndt det i den forbindelse nødvendige forberedende arbejde[4], eller såfremt institutionen blot har gengivet og forklaret et retligt synspunkt, som den tidligere var gået ind for[5].

Men det er jo faktisk situationen i den foreliggende sag.

Kommissionen gør i skrivelsen af 24. april 1985, ud over i det vedlagte brev af 22. marts 1985 at henvise til de initiativer, der tidligere var blevet taget, ikke andet end at love, at »Assider vil blive holdt underrettet, såfremt det senere under den igangværende undersøgelse nærmere skulle vise sig, at der foreligger omstændigheder, der berettiger andre aktioner fra Kommissionens side inden for rammerne af proceduren i henhold til artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF«.

I Kommissionens skrivelse af 2. maj 1985 oplyses det, at »alle disse (allerede trufne) foranstaltninger er i overensstemmelse med de erklæringer, Kommissionen har fremsat for Domstolen« i sag 45/84 R[6], og der foreslås etablering af en passende procedure for gensidig meddelelse af oplysninger, ved hjælp af hvilke Kommissionen kan uddybe undersøgelsen af de foreliggende oplysninger.

Kommissionens skrivelser af 24. april og 2. maj 1985 er derfor ikke efter deres art beslutninger om afvisning af at træffe de foranstaltninger, der var fremsat anmodning om. Assider's subsidiære påstand om annullation af den beslutning, der eventuelt måtte foreligge ved skrivelsen af 24. april 1985, skal derfor afvises som genstandsløs.

B — Realiteten

Assider og den italienske regering har gjort gældende, at Kommissionen har udvist passivitet, idet den med urette har afvist at træffe de beslutninger, som den ifølge artikel 15B, stk. 4, i beslutning nr. 234/84/EKSF *skal* vedtage, når de i nævnte bestemmelse beskrevne betingelser er opfyldt. Subsidiært anføres det, at der, såfremt der antages at tilkomme Kommissionen *et frit skøn* på området, foreligger magtfordrejning, idet Kommissionen har tillagt bestemmelsens stk. 4 og 5 et formål, der er forskelligt fra det fastsatte.

Kommissionen har på sin side afvist enhver fortolkning udelukkende på grundlag af ordlyden af de omhandlede bestemmelser, der efter dens opfattelse kun er *subsidiære.* Kommissionen kan retmæssigt kun anvende de deri omhandlede foranstaltninger meget forsigtigt og på meget strenge betingelser, nemlig udelukkende efter først at have fastslået, dels at ubalancen i de traditionelle handelsstrømme må tilskrives virksomheder, der anvender metoder i strid med fællesskabsretten, dels at de sanktioner, som der er truffet beslutning om i anledning af muligt foreliggende overtrædelser af pris-, kvote-, konkurrence- og statsstøttebestemmelserne har vist sig at være virkningsløse. En fortolkning, der medfører en quasi-automatisk anvendelse af de i artikel 15B omhandlede foranstaltninger straks ved konstateringen af alvorlige forstyrrelser i handelen mellem medlemsstater, er i strid med selve EKSF-traktaten. På grundlag heraf finder Kommissionen, at den hverken var eller er passiv, idet den ifølge de konkret foreliggende omstændigheder ikke har været forpligtet og heller ikke har haft ret til at vedtage de foranstaltninger, sagsøgerne havde anmodet om.

3 — Nævnte dom af 17. juli 1959, 42/58 (SAFE), Sml. 1954-1964, s. 147; jfr. Domstolens dom af 22. marts 1961, de forenede sager 42 og 49/59, SNUPAT mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247.

4 — Dom af 22. marts 1961, de forenede sager 42 og 49/59, SNUPAT mod Den Høje Myndighed, Sml. s. 247.

5 — Dom af 6. april 1962, de forenede sager 21-26/61, Meroni & Co. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 257.

6 — Jfr. Domstolens kendelse af 28. marts 1984, European Independent Steelwork Association mod Kommissionen, sag 45/84 R, Sml. s. 1759.

Udfaldet af de foreliggende sager afhænger således af den fortolkning, der gives artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF og navnlig af de betingelser, som gælder for at anvende denne bestemmelse.

Da fortolkningen af retsregler blandt andet beror på reglernes formål, vil jeg først undersøge formålet med artikel 15B, hvilket trænger sig så meget mere på, som parterne i nærværende sag tillægger dette fortolkningsspørgsmål afgørende betydning.

1. *Formålet med artikel 15B*

Artikel 15B blev indført ved beslutning nr. 234/84/EKSF i den lovgivning for Fællesskabet, der blev vedtaget i begyndelsen af 80'erne for at imødegå den åbenbare krisesituation i jern- og stålsektoren. Bestemmelsen er således en del af den ved denne beslutning forlængede overvågnings- og produktionskvoteordning, ligesom den indgår blandt de øvrige foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med krisen i og omstruktureringen af Fællesskabets jern- og stålindustri.

Sammenhængen mellem alle disse foranstaltninger er jo ganske klar. Den kommer til udtryk netop i de forskellige beslutninger[7], der blevet bekræftet flere gange i Domstolens praksis[8]. I øvrigt er mødereferatet fra industriministrenes møde i Rådet den 22. december 1983, der gik forud for vedtagelsen eller forlængelsen af disse forskellige foranstaltninger, meget klart på det punkt.

I punkt 4 (Politik for jern- og stålindustrien; foranstaltninger på kort sigt), afsnit 4 (kontrol med bevægelserne af jern- og stålprodukter over Fællesskabets grænser) i referatet fra nævnte møde hedder det: »Rådet bekræfter, at omstruktureringen i jern- og stålsektoren hviler på et solidaritetsprincip, der kommer til udtryk i bestemmelserne om kvoteordningen og støttereglerne. Ved solidariteten *sikres konkurrenceforhold i overensstemmelse med omstruktureringen* i virksomhederne dér, hvor denne omstrukturering er nødvendig, og en reel produktion, der er anerkendt som særegen for hver enkelt virksomhed. *Stabilitet i de traditionelle handelsstrømme er i overensstemmelse med princippet herom*, og der kan ikke bortses fra dette princip, hvis det skal undgås, at visse virksomheder fordrejer forholdene på andre virksomheders bekostning«[9].

Denne tankegang genfindes i niende betragtning til beslutning nr. 234/84/EKSF, hvori det hedder, »at stabiliteten af de traditionelle stålleverancer inden for Fællesskabet er et væsentligt element, som bør bevares, for at omstruktureringen af stålsektoren kan ske i en konkurrencemæssig sammenhæng, der er forenelig med den solidaritet, der fremtvunget ved produktionskvotesystemet«.

Stabilitet i de traditionelle handelsstrømme er altså ikke noget selvstændigt formål, men derimod et af kriseordningens midler. Denne stabilitet skal bidrage til, at omstruktureringen i jern- og stålsektoren sker under konkurrenceforhold, der er forenelige med grundprincippet om solidaritet mellem virk-

7 — Jfr. eksempelvis det næstsidste afsnit i punkt 1 i betragtningerne til beslutning nr. 234/84/EKSF; jfr. endvidere tiende betragtning til Kommissionens beslutning nr. 3715/83/EKSF af 23. december 1983, om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter (EFT L 373, s. 1): »en sådan foranstaltning indgår på lige fod med de andre kriseforanstaltninger, som er truffet af Kommissionen, blandt andet de mængdemæssige foranstaltninger; den bør derfor kun gælde midlertidigt«.

8 — Jfr. f. eks. Domstolens dom af 15. oktober 1985, 211 og 212/83, 77 og 78/84, Krupp og Thyssen mod Kommissionen, Sml; s. 3409, præmis 25: »det... kan [ikke] kritiseres, at Kommissionen som led i bekæmpelsen af den dybtgående krise i jern- og stålindustrien søger at lede omstruktureringsforløbet i en bestemt retning ved hjælp af en flerhed af foranstaltninger, herunder kvotesystemet« samt i fortsættelsen i præmis 34: »Formålet med begge de omhandlede ordninger [dvs. kvoteordningen og støtteordningen] er således at fremme omstruktureringen, selv om de er hjemlet ved forskellige bestemmelser og kriterierne for deres anvendelse er forskellige«.

9 — Jfr blandt andet dom af 18. marts 1980, de forenede sager 154, 205, 206, 226-228, 263 og 264/78, 39 samt 31, 83 og 85/79, Valsabbia m. fl. mod Kommissionen, Sml s. 907, præmis 59, samt dom af 12. juli 1984, sag 81/83, Busseni mod Kommissionen, Sml s. 2951, præmis 18

somhederne, et princip, der er grundlaget for hele krisepolitikken. I andet afsnit af den citerede betragtning ni til beslutning nr. 234/84/EKSF hedder det udtrykkeligt, at formålet med artikel 15B er »at overvåge, at dette princip overholdes«.

Med henblik herpå gives der ved artikel 15B Kommissionen to velafgrænsede midler til indgriben:

— for det første en adgang til udtrykkeligt at anmode de berørte virksomheder om at forpligte sig til i det følgende kvartal at udligne ubalancen i deres traditionelle leverancer (stk. 4);

— for det andet — for det tilfælde, at virksomhederne reagerer negativt herpå — adgangen til at nedsætte kvoterne til levering på det fælles marked for disse virksomheder, med en mængde, der er højst lige så stor som den mængde, der har fremkaldt ubalancen i de traditionelle leverancer (stk. 5).

Den i stk. 4 omhandlede foranstaltning har ikke sanktionskarakter. For af stk. 5 følger, at undladelsen af at efterkomme Kommissionens anmodning eller overtrædelsen af et tilsagn til Kommissionen ikke automatisk fører til nedsættelse af den i dette stykke omhandlede kvote. Det kan derfor antages, at der er tale om en blot og bar opfordring til virksomhederne om at vise deres gode vilje ved i solidaritetens navn at afholde sig fra at udvikle deres markedspositioner på relativt svagere konkurrenters bekostning, således at der i en periode præget af almindelig krise vil kunne opstå alvorlig risiko for hele jern- og stålsektoren. Og anvendelsen af stk. 4 må derfor efter min mening ikke nødvendigvis afhænge af en forudgående konstatering af, at en virksomhed, der har modtaget en sådan anmodning, har begået noget ulovligt.

Den i stk. 5 omhandlede nedsættelse af en virksomheds kvote udgør derimod ganske klart en sanktion, hvis anvendelse i vidt omfang beror på et skøn fra Kommissionens side. Dens anvendelse forudsætter, som anvendelse af sanktioner i det hele taget, at der foreligger en overtrædelse. Denne overtrædelse kan efter min mening ikke bestå blot i, at der er sket en betydelig forøgelse af de traditionelle leverancer. Sanktionering af en sådan forhøjelse forudsætter nødvendigvis en retsstridig adfærd, som forhøjelsen er en af følgerne af.

Domstolen har i kendelse af 28. marts 1984 i sag 37/84 R [10], der vedrørte udsættelse af gennemførelsen af beslutning nr. 3717/83/EKSF [11]— der er grundlag for indsamling af de statistiske oplysninger, som er nødvendige for at kontrollere handelsudviklingen i Fællesskabet — gengivet Kommissionens forklaringer vedrørende risikoen for, at visse virksomheder skulle ændre deres traditionelle markedsandele i strid med støtte- og prisreglerne under dække af kvoteordningen på følgende måde:

»Selv om virksomhederne ved kvoteordningen er bundet for så vidt angår deres samlede leverancer, har de dog en handlefrihed, der kan rumme en tilskyndelse for visse virksomheder til at erhverve nye kunder på markeder med højkonjunktur og til mere fordelagtige priser, men med den følge, at der opstår store fordrejninger. Udviklingen i

10 — European Independant Steelwork Association mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, sag 45/84 R, Sml. 1984, s. 1749, se navnlig ss. 1752 og 1753.

11 — Kommissionens beslutning nr. 3717/83/EKSF af 23. december 1983 om for jern- og stålvirksomheder og stålhandlende at indføre en produktionsattest og et ledsagedokument for leverancer af visse produkter (EFT L 373, s. 9).

de økonomiske konjunkturer er uensartede i Fællesskabet, og priserne for jern- og stålprodukter kan derfor udvise betydelige udsving fra område til område. I denne situation kan det være fristende for en producent at erobre nye markeder, og dette kan i givet fald ske gennem en tilsidesættelse af prisbestemmelserne. En adfærd fra virksomhedernes side, der går ud på at skabe uorden på nye markeder under påberåbelse af ordningen ifølge artikel 58 og med baggrund i en gunstig støtteordning kan, når den er til skade for andre virksomheder, ikke betegnes som normal.«

I øvrigt indeholder netop beslutning nr. 234/84/EKSF andre bestemmelser, hvoraf det følger, at det absolut er lovligt på et af områderne for krisepolitikken at lægge vægt på ulovlig adfærd, som har fundet sted på andre af denne politiks områder.

Ifølge artikel 14c gøres tildelingen af tillægskvoter således afhængig af, at de berørte virksomheder ikke er blevet pålagt sanktioner for overtrædelse af prisreglerne (eller af, at de pågældende virksomheder har betalt eventuelt pålagte bøder).

Og i artikel 15A er det således desuden bestemt, at Kommissionen kan nedsætte en virksomheds kvoter, når den konstaterer, at den pågældende virksomhed har modtaget støtte, der ikke er tilladt af Kommissionen, eller at betingelserne for tilladelse af støtten ikke er overholdt.

Domstolen har i dommene 11. maj 1983 [12] i sagerne Klöckner-Werke mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber udtrykkeligt anerkendt, »at Kommissionen ved udformningen af produktionskvotesystemet har ret til at tage hensyn til virkningerne af støtteforanstaltninger, hvis retsstridige karakter er fastslået efter de foreskrevne fremgangsmåder«.

Domstolen har i præmis 34 i dommen af 15. oktober 1985 i Krupp og Thyssen-sagen [13] tilføjet: »Der er derfor ikke noget vilkårligt eller diskriminerende i, at oplysninger, der tilvejebringes i forbindelse med anvendelsen af den ene ordning [kvoteordningen og støtteordningen] benyttes som kriterier ved anvendelse af den anden«.

At nedsætte de kvoter, der kan leveres på det fælles marked, for virksomheder, som ved ulovlig adfærd har givet anledning til forstyrrelser i de traditionelle handelsstrømme, forekommer mig herefter ikke mindre acceptabelt endsige stridende mod de grundlæggende principper for det fælles marked for jern- og stålprodukter i forhold til den holdning, Domstolen anerkendte i de tidligere nævnte domme i Klöckner-Werke-sagerne.

Dels udelukker EKSF-traktatens artikel 3, litra g), jo ikke »enhver beskyttelsesforanstaltning mod konkurrerende industrier«, men kun sådanne foranstaltninger, »som ikke er retfærdiggjort ved en uretmæssig handling, foretaget af [vedkommende] virksomheder eller til deres fordel«.

Dels er det efter traktatens artikel 5, tredje led, udtrykkeligt tilladt at gribe direkte ind i produktionen og *markedet*, »når omstændighederne kræver det«.

Det er endelig upåkrævet at fremhæve sammenhængen mellem disse forskellige principper og navnlig mellem princippet om fri bevægelighed og princippet om en konkurrence, der ikke fordrejes ved ulovlig praksis på prisområdet eller ved aftaler eller sam-

12 — Sag 244/81, Sml. 1983, s. 1451, præmis 37; 311/81 og 30/82, Sml. 1983, s. 1549, og 136/82, Sml. 1983, s. 1599, præmis 36.

13 — Forenede sager 211 og 212/83, 77 og 78/84, Krupp og Thyssen mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1985, s. 3409.

ordnet praksis mellem virksomheder eller ved tildeling af statsstøtte.

Kommissionen har i nærværende sag ligesom tidligere i sag 45/84 R anført, at såfremt artikel 15B ikke fandtes, »ville det være fristende for medlemsstaterne enten at træffe nationale udligningsforanstaltninger, hvilket ville slå Fællesmarkedet i stykker, eller at søge beskyttelsesklausulen i EKSF-traktatens artikel 37 bragt i anvendelse, og følgerne heraf ville være uoverskuelige og ville kunne skade det fælles marked meget mere end de begrænsede foranstaltninger ifølge artikel 15B (Sml. 1984, s. 1759, 1762).

Både Kommissionen og Rådet har fundet, at kun foranstaltninger som de i artikel 15B omhandlede i et vist omfang kunne sikre, at Fællesmarkedet fungerer normalt, og at herved de i traktatens artikler 2, 3 og 4 fastlagte mål og principper i videst muligt omfang overholdes.

Jeg skal i den forbindelse henvise til, at Domstolen i dom af 21. juni 1958 [14] har fastslået: »I praksis må man, da målene i artikel 3 udgør almindelige principper, mod hvis gennemførelse og indbyrdes overensstemmelse man i videst muligt omfang skal stræbe, dog tilvejebringe en vis overensstemmelse mellem disse forskellige mål, idet det åbenbart er umuligt at gennemføre dem alle samtidig og hver især fuldt ud«. Den har på grundlag heraf i førnævnte dom af 18. marts 1980 [15] udledt, at »såfremt et kompromis mellem de forskellige mål [i artikel 3] kan være nødvendigt endog under normale markedsforhold, må det endnu mere kunne anerkendes under en krise, der kan begrunde vedtagelsen *af ekstraordinære foranstaltninger, der i forhold til de normale regler for det fælles stålmarkeds funktion har karakter af undtagelser, og som åbenbart medfører, at der må ses bort fra nogle af de i artikel 3 nævnte mål,* ...«. Dette må efter min mening også gælde for målene i artiklerne 2 og 4, med hensyn til hvilke Domstolen desuden har fastslået, at det ikke er givet, at de alle samtidig kan tilgodeses fuldt ud [16] og det så meget mindre, som der må henses til, at principperne i artikel 4, om end kun »i de tilfælde, som er hjemlet i traktaten«, kan undergives begrænsninger [17].

I de skrivelser, Kommissionen i april 1984 tilstillede jern- og stålvirksomhederne i Fællesskabet for at orientere dem om de regler, der ville blive fulgt ved fortolkningen og anvendelsen af artikel 15B, anførte den, at den var klar over, at det var nødvendigt at bringe disse forskellige krav i overensstemmelse, og udtalte herved, at »Kommissionen ifølge traktaten er forpligtet til at gøre sit yderste for at sikre den fordel, der er opnået ved fri bevægelighed for jern- og stålprodukter, såvel til fordel for produkterne som for forbrugerne [18], men at den ifølge EKSF-traktaten samtidig er forpligtet til blandt andet at sikre, at normale konkurrencebetingelser overholdes (artikel 5, tredje led)«.

Den i artikel 15B, stk. 5, omhandlede foranstaltning er altså blevet anset som det bedst egnede middel til i mangel af selvbegrænsning fra de berørte virksomheders side at genoprette de traditionelle handelsstrømme i

14 — 8/57, Groupement des hauts-fourneaux et aciéries belges mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 105.

15 — Valsabbia m. fl. mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 907, præmisserne 53-55.

16 — Jfr. dom af 16. februar 1982, sag 276/80, Padana mod Kommissionen, Sml. s. 517, navnlig præmis 21.

17 — Jfr. dom af 28. juni 1984, sag 36/83, Mabanaft mod Hauptzollamt Emmerich, Sml. s. 2497, navnlig præmisserne 23 og 24.

18 — Denne sidste udtalelse synes at være en henvisning til artikel 4 litra b) i EKSF-traktaten.

tilfælde af forstyrrelser som følge af ulovlig adfærd, således at samtlige principper og mål i henhold til EKSF-traktaten samtidig i den foreliggende krisesituation overholdes i videst muligt omfang.

Som Kommissionen rigtigt har fremhævet i besvarelsen af en skriftlig forespørgsel i Europa-Parlamentet[19] bevirker artikel 15B »ikke en opdeling af fællesskabsmarkedet, men giver tværtimod ganske enkelt et ekstra middel til at sikre dette markeds enhed gennem underbygning af markedsstabiliteten og industriens solidaritet i en afgørende periode, hvor der sker en større strukturomlægning inden for industrien«.

Efter denne redegørelse for formålet med artikel 15B må det spørges, om betingelserne for at anvende bestemmelsen er opfyldt i det foreliggende tilfælde, og om Kommissionen derfor uretmæssigt har undladt at træffe de deri omhandlede foranstaltninger.

2. *Har betingelserne for at anvende foranstaltningerne i henhold til artikel 15B, stk. 4, været opfyldt i det foreliggende tilfælde?*

De italienske klager blev indgivet den 5. juni, den 5. august og den 30. november 1984 samt den 25. februar 1985 for de forskellige kvartaler i 1984. En klage for hele 1984 blev genfremsat den 11. marts 1985.

Søgsmålene vedrører kun 1984, som er omfattet af anmodningerne, selv om forstyrrelserne ifølge den italienske regering fortsat forekom i de to første kvartaler i 1985.

Af alle de mange skrivelser og dokumenter, som sagsøgerne har knyttet som bilag til sagen, fremgår, at Kommissionen har erkendt, at der i 1984-kvartalerne (skrivelse af 20. marts 1985) var »betydelige svingninger« i leveringerne til Italien af produkter fra grupperne Ia og II samt gruppe Ib, og at Kommissionens egne beregninger bekræftede den af Italien påtalte »ubalance i de traditionelle handelsstrømme« med disse produkter. Kommissionen har i sine svarskrifter (punkt 5, sidste afsnit) udtrykkeligt anerkendt, at »en undersøgelse af alle hermed foreliggende oplysninger bekræfter i alt væsentligt, at der i 1984 på det italienske marked var tale om væsentlige ændringer i de til det italienske marked leverede mængder til fordel for produkter hidrørende fra Frankrig og Benelux«.

De tal, der findes i bilaget til den italienske industriministers skrivelse af 11. marts 1985 bekræfter klart, at disse ændringer har antaget »et betydeligt omfang«, også når henses til de beregningskriterier, der ifølge Kommissionens svar på spørgsmål fra Domstolen anvendes. Ifølge disse kriterier er betingelserne for at indlede den i artikel 15B omhandlede procedure opfyldt, når en medlemsstats markedsandel på en anden medlemsstats marked for en bestemt varegruppe ændres med mere end ét procentpoint.

Kommissionen iværksatte da også virkelig ordningen ifølge artikel 15B, hvilket skete, før den modtog anmodningerne.

Den organiserede således først i oktober 1984 bilaterale rådslagninger med de berørte medlemsstater for at sammenligne de statistikker, der forelå fra forskelligt hold, og for at få yderligere oplysninger og talangivelser for de enkelte virksomheder, ved

19 — Skriftlig forespørgsel nr. 813/84, EFT C 71 af 18 3 1985, s. 5

hjælp af hvilke den kunne efterprøve nøjere, om de italienske klager var berettiget.

Da det kunne fastslås, at årsagen til ubalancen for produkter i grupperne Ia og II var øgede leverancer af halvfabrikata til produktion af små svejsede rør, forsøgte den dernæst på et møde i december 1984 at få virksomhederne til at overholde en art selvbegrænsning på grundlag af en ændret anvendelse af artikel 10, stk. 1, i beslutning nr. 234/84/EKSF, der indeholder bestemmelser om tildeling af tillægskvoter på området.

I den forbindelse skal jeg oplyse, at Kommissionen i retsmødet har erkendt, at der ikke er anledning til at opfatte initiativet som en anmodning om selvbegrænsning i henhold til artikel 15B, stk. 4. Den har herved tilføjet, at de berørte virksomheder udtrykkeligt har afvist, at de to problemer på nogen måde skulle kunne sammenkædes.

Kommissionen har endelig gennemført priskontrol hos de berørte virksomheder for så vidt angår leverancerne til Italien af de samme halvfabrikata, og i foråret 1985 indledte den over for ca. 15 virksomheder den i EKSF-traktatens artikel 36 omhandlede procedure, der i efteråret 1985 afsluttedes med anvendelsen i seks tilfælde af sanktioner for overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 60. De bøder, der herved blev pålagt, blev betalt i december 1985.

Kommissionen har erklæret, at den for så vidt angår produkter i gruppe Ib fortsat afventer svar på de anmodninger, den har fremsat om yderligere oplysninger, ved hjælp af hvilke den i hvert enkelt tilfælde kan afgøre, hvorfra varerne hidrører, og gennemføre den forudgående nødvendige kontrol med de priser, virksomhederne har anvendt. Det må imidlertid konstateres, at disse anmodninger er fremsat henholdsvis den 2. og den 8. maj 1985.

Når disse indledende skridt således blev taget, bliver det afgørende spørgsmål, om Kommissionen har kunnet blive stående herved, eller om den også som krævet af sagsøgerne burde have truffet de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 15B, navnlig i stk. 4, og eventuelt foranstaltninger i henhold til samme bestemmelses stk. 5.

I den forbindelse bemærkes, at proceduren i henhold til artikel 15B falder i tre på hinanden følgende led, nemlig først en medlemsstats indgivelse af klage, dernæst Kommissionens undersøgelse af, om klagen er berettiget, og så til sidst eventuelt vedtagelse af de omhandlede foranstaltninger.

Man kunne ganske vist fristes til at tro, at der foreligger en anerkendelse fra Kommissionens side af berettigelsen af en medlemsstats klage, når Kommissionen tilslutter sig medlemsstatens konstatering af, at der er sket væsentlige ændringer i de traditionelle leverancer (stk. 1).

Tilbage står dog, at Kommissionen ved behandlingen af en sådan klage ikke blot bør hense til de statistiske oplysninger, klagen støttes på, men også til »alle omstændigheder i den foreliggende sag« (stk. 3).

Kommissionens anerkendelse af, at de talmæssige oplysninger, en klage støttes på, er rigtige, er altså ikke absolut ensbetydende med at anerkende, at klagen er berettiget i den i artikel 15B forudsatte betydning.

Kommissionen kan ved vurderingen tage hensyn til andre forhold, der eventuelt vil kunne ændre den forholdsmæssige betydning af de talmæssige oplysninger og føre til at udsætte vedtagelsen af de i bestemmelsens stk. 4 og 5 omhandlede foranstaltninger eller bevirke, at disse ligefrem bliver unødvendige eller uhensigtsmæssige.

Sådanne forhold kan have forskellig karakter. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen i skrivelserne af 21. december 1984 og 20. marts 1985 anmodet den italienske regering om at få yderligere oplysninger om de tilfælde af væsentlige overskridelser, der var konstateret for de traditionelle leverancer fra Italien til de øvrige medlemsstater. Kommissionens udtalelse i skrivelsen af 22. marts 1985 om, at »overskridelserne for samtlige grupper (bortset fra halvfabrikata til små svejsede rør) udligner undertiden hinanden og svarer til normale markedsudsving« er formentlig fremsat på baggrund af disse talmæssige oplysninger og de omtalte oplysninger fra den italienske regering.

Kommissionens kontrol kan også vedrøre årsagerne til de konstaterede svingninger og eventuelt føre til konstatering af overtrædelser på andre områder som f. eks. prisområdet, således som det har været tilfældet i nærværende sag.

Kommissionen har således bestemt et vidt skøn ved vurderingen af, om de forelagte klager er berettiget.

På baggrund heraf kunne man fristes til at mene, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde, hvor den hele tiden var i gang med at undersøge, om de italienske klager var berettiget, ikke og ikke engang stiltiende har besluttet at undlade at anvende de i artikel 15B, stk. 4 og stk. 5, omhandlede foranstaltninger, og at den således ikke har forholdt sig passiv.

Men der må jo nødvendigvis være grænser, og navnlig må der være tidsmæssige grænser for Kommissionens virksomhed i den forbindelse. Undersøgelsen kan ikke forlænges blot efter Kommissionens forgodtbefindende, men må logisk føre enten til en anerkendelse af klagen og til vedtagelse af foranstaltninger på grundlag heraf, eller til et udtrykkeligt afslag. Fremkommer et sådant, har klageren og alle de parter, der berøres af et afslag til klageren, et passende retsmiddel for at beskytte deres interesser i det i EKSF-traktatens artikel 33 omhandlede annullationssøgsmål.

Og selv om Kommissionen i de nævnte skrivelser af 21. december 1984, 20. og 22. marts 1985 samt i skrivelsen af 2. maj 1985 stedse kun har udtalt sig om de talmæssige oplysninger uden på noget tidspunkt udtrykkeligt at angive, at den fandt de italienske klager berettiget, har den dog ikke på noget tidspunkt under sagen bestridt sagsøgernes erklæringer om, at den havde anerkendt, at klagerne var berettiget.

Jeg finder det faktisk ubestrideligt, at når Kommissionen først havde konstateret, ikke blot at leverancerne var ændret væsentligt, men også at dette skyldtes overtrædelser af prisbestemmelserne, burde den også nødvendigvis have anerkendt, at klagen var berettiget. Det kan endog antages, at den efter disse konstateringer, i alt fald stiltiende, har anerkendt, at det var tilfældet.

En sådan stiltiende anerkendelse kan tilsyneladende også udledes af, at Kommissionen i oktober 1984 tilrettelagde samråd med de berørte medlemsstater. Af artikel 15B, stk. 4, fremgår jo, at »hvis Kommissionen finder klagen berettiget, hører den de pågældende medlemsstater herom«.

I alt fald har herefter betingelserne for at anvende artikel 15B, stk. 4, været opfyldt således at enhver ubegrundet forsinkelse med anvendelsen blev utilgivelig. I artikel 15B, stk. 4, er jo således bestemt, at hvis Kommissionen finder en medlemsstats klage

berettiget »... *anmoder* [den] de berørte virksomheder om skriftligt at forpligte sig til i det følgende kvartal at udligne ubalancen i deres traditionelle leverancer«.

Der kan altså ikke herske den mindste tvivl om, at Kommissionen har pligt til at gå således til værks. For dels betyder anvendelsen af præsens i sig selv normalt, at der består en forpligtelse, og dels taler en sammenligning med stk. 5 — hvori det tilføjes: »Dersom en virksomhed ikke indgår eller ikke overholder en sådan forpligtelse, *kan* Kommissionen nedsætte den del af denne virksomheds kvote, der kan leveres på det fælles marked, med en mængde, der er mindst lige så stor som den mængde, der har fremkaldt ubalancen i de traditionelle leverancer« — for, at stk. 4 er en obligatorisk bestemmelse. Og endelig kræves det ifølge formålet med artikel 15B, således som dette er beskrevet ovenfor, at Kommissionen greb ind.

Kommissionen burde endog have grebet ind i henhold til stk. 4, *før den definitivt fastslog, at der forelå overtrædelser*, for som anført ovenfor har den i stk. 4 omhandlede foranstaltning ikke sanktionskarakter. I hvert fald vil en væsentlig ændring af de traditionelle leverancer på et marked, der er omfattet af regler om produktions- og leveringskvoter, som oftest indicere, at der foreligger sådanne overtrædelser, således at det under alle omstændigheder er nødvendigt hurtigt at gennemføre kontrol. Det har imidlertid ikke været nødvendigt at afvente resultatet af de undersøgelser, der herved blev gennemført.

Kommissionen havde endmindre pligt til, før den skred ind i henhold til stk. 4, at afvente resultatet af de »klassiske« sanktioner, som det i givet fald var dens opgave at træffe beslutning om. I den forbindelse kan der i øvrigt fremsættes yderligere et argument på grundlag af ordlyden af artikel 15B og den sammenhæng, bestemmelsen optræder i. For artiklen indfører jo en hasteprocedure. Anmodninger på grundlag af bestemmelser af denne art bør naturligvis behandles særlig hurtigt.

Ganske vist kræves der ikke i det foreliggende tilfælde en lige så hurtig behandling som ved en anvendelse af EKSF-traktatens artikel 37.

Da således Den franske Republik den 24. juni 1968 havde forelagt Kommissionen en anmodning i medfør af nævnte bestemmelse, hengik der tolv dage, før det ved beslutning[20] blev tilladt nævnte medlemsstat at træffe egne foranstaltninger til begrænsning af leverancerne til Frankrig af jern- og stålprodukter hidrørende fra Fællesskabets øvrige lande.

Den 8. februar 1974 fik Kommissionen forelagt en anmodning fra Det Forenede Kongerige, hvorefter den ved beslutning af 18. februar 1974 gav denne medlemsstat tilladelse til at begrænse udførslen af EKSF-produkter[21]. En ny anmodning af 18. juni 1974 blev imødekommet den 25. juni 1974[22].

Hvorledes kan man i nærværende sag tage stilling til, om det har været absolut nødvendigt at handle hurtigt?

Ifølge artikel 15B, stk. 2, skal medlemsstaten indgive klage senest otte uger efter udgangen af det kvartal, i hvilket de traditionelle leverancer er ændret væsentligt.

Ifølge bestemmelsens stk. 4 skal Kommissionens anmodning til de berørte virksomheder

20 — Kommissionens beslutning nr. 915/68/EKSF af 6. juli 1968 om anvendelse af artikel 37 i EKSF-traktaten på Den franske Republik; JO L 159 af 6.7.1968, s. 6.

21 — Kommissionens beslutning af 18. februar 1974 om anvendelse af artikel 37 i traktaten om oprettelse af EKSF på Det forenede Kongerige, EFT L 74 af 19.3.1974, s. 20.

22 — Kommissionens beslutning af 25. juni 1974 om ændring af førnævnte beslutning, EFT L 189 af 12.7.1974, s. 25.

føre til en udligning af ubalancen »i det følgende kvartal«.

Det må rimeligvis kunne lægges til grund, at »i det følgende kvartal« betyder i det kvartal, der følger efter det, i hvilket klagen er indgivet, og ikke kvartalet efter det kvartal, i hvilket overskridelsen er konstateret, for Kommissionen må have en vis frist til at kontrollere de oplysninger, der er fremkommet, og til at vurdere de konkrete omstændigheder.

En overskridelse af leverancerne i første kvartal 1984 skulle derfor have foranlediget Kommissionen til at anmode de omhandlede virksomheder om skriftligt at forpligte sig til at udligne uligevægten i deres traditionelle leverancer allerede i tredje kvartal i samme år.

Herefter kan det ikke som hævdet af Kommissionen anerkendes, at den før den anmodede de pågældende virksomheder om at påtage sig den i stk. 4 omhandlede skriftlige forpligtelse, først skulle anvende de »klassiske« sanktioner for de konstaterede overtrædelser (f. eks. en bøde for at underbyde mindstepriser) og afvente virkningerne heraf.

Dette synspunkt er i strid med reglen om udligning af ubalancen »i løbet af det følgende kvartal«.

Kommissionen har derfor undladt at opfylde en forpligtelse i henhold til artikel 15B, stk. 4. Herved *har den overtrådt en retsregel til gennemførelse af EKSF-traktaten.* Jeg skal derfor foreslå Domstolen, at det i medfør af EKSF-traktatens artikel 35, stk. 1, fastslås, at Kommissionen har undladt at opfylde sin forpligtelse til at handle.

Sagsøgernes første søgsmålsgrund om at der foreligger en overtrædelse af artikel 15B, stk. 4, i beslutning nr. 234/84/EKSF, må således anerkendes, og jeg vil derfor kun subsidiært tage stilling til søgsmålsgrunden om magtfordrejning.

3. *Har Kommissionens undladelse af at træffe de i artikel 15B, stk. 5, omhandlede foranstaltninger udgjort magtfordrejning?*

Logisk burde der ikke blive spørgsmål om anvendelsen af artikel 15B, stk. 5.

Som bestemmelsen er formuleret, kan Kommissionen jo kun træffe de deri omhandlede foranstaltninger, såfremt en virksomhed ikke indgår eller overholder en forpligtelse til selvbegrænsning. Anvendelsen af stk. 5 forudsætter altså, at stk. 4 er blevet anvendt. Imidlertid er det just påvist, at det netop ikke har været tilfældet i den foreliggende sag.

Nu har Kommissionen i retsmødet udtalt, at det efter dens mening var overflødigt at anmode vedkommende virksomheder om et skriftligt tilsagn vedrørende »udligningen« af deres eksport til Italien, idet den havde fået oplyst, at disse virksomheder ikke var villige hertil.

Såfremt Domstolen skulle nå til det resultat, at Kommissionen herefter ikke har været forpligtet til at fremsætte en formelig anmodning om et sådant tilsagn (den var efter min mening forpligtet hertil) eller at virksomhedernes uformelle reaktion er ensbetydende med, at der har foreligget »en undladelse af at give tilsagn«, må det spørges, om Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning ved at undlade at nedsætte vedkommende virksomheders kvoter i medfør af artikel 15B, stk. 5.

Assider og den italienske regering har nemlig anført, at en anvendelse i det foreliggende tilfælde udelukkende af sanktioner på prisområdet er ensbetydende med, at formålet med artikel 15B er blevet tilsidesat.

Det er sagsøgernes opfattelse, at de i artikel 15B fastlagte foranstaltninger er selvstændige foranstaltninger, der i givet fald skal anvendes samtidig og i alt fald uafhængigt af de øvrige i fællesskabsretten fastlagte sanktioner, samt at de alene gør det muligt at gennemføre bestemmelsens egentlige formål.

Det må altså konkret afgøres, om de foranstaltninger, Kommissionen har truffet på baggrund af formålet med artikel 15B, har været tilstrækkelige og passende, eller om Kommissionens undladelse af at træffe de foranstaltninger, der udtrykkeligt er fastlagt i artiklens stk. 5, udgør en magtfordrejning, når henses til de beføjelser, som ved bestemmelsen er tillagt Kommissionen netop med henblik på gennemførelsen af dette formål.

Ifølge Domstolens praksis »er en beslutning kun behæftet med magtfordrejning, når det på grund af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet til forfølgelse af andre mål end dem, der er angivet« [23]. At Kommissionen eller en anden institution har anvendt sine beføjelser til andre formål end de tilsigtede, er i og for sig nok til at udgøre magtfordrejning. Og ligeså forholder det sig, *såfremt institutionen afviser at anvende disse beføjelser og herved misforstår det formål, der begrunder dem.*

I sagen her finder jeg det i alt fald helt ubegrundet som Kommissionen at ville sondre mellem et brud på en regel, hvorved der *af vanvare* anvendes en anden regel end den af lovgiveren foreskrevne, og magtfordrejning, der kun kan forekomme ved *forsætligt* at tilægge en retsregel et andet formål end det tilsigtede.

Og jeg kan helt tilslutte mig generaladvokat Lagrange's udtalelse om, at »enhver fejlagtig opfattelse hos en offentlig myndighed vedrørende omfanget af de beføjelser, den har, udgør nødvendigvis en overtrædelse af den forudsætningsvis forinden fastlagte retsregel« [24].

De to klagepunkter kan i øvrigt falde fuldstændigt sammen, blandt andet når den offentlige myndighed ikke råder over et skøn og er forpligtet til at følge én bestemt vurdering og ikke en anden [25].

Dertil kommer, at Kommissionen utvivlsomt har afvist at anvende sine beføjelser efter artikel 15B, idet den har lagt til grund, at de skulle tjene et formål, der efter sagsøgernes opfattelse er forskelligt fra det tilsigtede.

Jeg skal her nævne, at Domstolen i dom af 29. november 1956 [26] har fastslået, at »[en] fejl i valget af beregningsgrundlaget for [de for belgisk kul] forudselige omkostninger udgør ikke ipso facto et bevis for magtfordrejning, når det ikke påvises, at Den Høje Myndighed i alvorlig mangel af fremsyn og omtanke, som kan sidestilles med en tilsidesættelse af lovens formål, objektivt har forfulgt andre formål end dem, med henblik

23 — Jfr. f. eks. Domstolens dom af 21. juni 1984, sag 69/83, Lux mod Revisionsretten, Sml. s. 2447, præmis 30.

24 — Jfr. i den forbindelse generaladvokat Lagrange's forslag til afgørelse i sag 3/54, Assider mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 9; orig. ref. Rec. s. 125.

25 — Jfr. i den forbindelse generaladvokat Lagrange's forslag til afgørelse i sag 8/55, Fédération charbonnière de Belgique mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 29; orig. ref. Rec. s. 231, på. s. 254.

26 — Sag 8/55, Fédération charbonnière de Belgique mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 29.

på hvilke den har fået de... nævnte beføjelser«.

Efter min mening vedrører det af sagsøgerne fremførte klagepunkt altså virkelig magtfordrejning. Det er for realitetsbehandling af anbringendet herom tilstrækkeligt, at sagsøgeren udtrykkeligt påberåber sig magtfordrejningen og angiver de begrundelser, hvoraf magtfordrejningen ifølge sagsøgeren udspringer i forhold til ham. Beviset for, at der faktisk er begået magtfordrejning er et spørgsmål, der henhører under sagens realitet [27].

For at kunne afgøre, om anbringendet herom kan tages til følge, må man sammenligne det formål, myndigheden faktisk har forfulgt, og formålet i henhold til loven, dvs. det formål, der burde have været forfulgt, eller i det foreliggende tilfælde undersøge, om Kommissionen ved kun at træffe de foranstaltninger, den faktisk traf, og ved at afslå at træffe de foranstaltninger, der er omhandlet navnlig i artikel 15B, stk. 5, i beslutning nr. 234/84/EKSF, objektivt har tilsidesat det formål, disse foranstaltninger efter bestemmelsen har.

Hvorledes forholder det sig så hermed i det foreliggende tilfælde?

Artikel 15B blev vedtaget i den mest akutte fase af krisen inden for jern- og stålindustrien (jfr. tredje betragtning til beslutning nr. 3746/86/EKSF [28], hvorved denne artikel blev ophævet).

Dens formål var på linje med det af Rådet udtrykte ønske at sikre, »at omstruktureringen i jern- og stålsektoren sker under konkurrenceforhold, der er i overensstemmelse med den ved produktionskvoteordningen nødvendiggjorte solidaritet«.

Dette betød, at det skulle være muligt meget hurtigt at gribe ind for at standse en af en ulovlig praksis affødt væsentlig ændring i de traditionelle leverancer, og altså uden at afvente de eventuelle virkninger i form af en genoprettelse af de traditionelle handelsstrømme, som måtte være følgen af de sanktioner, der sædvanligvis anvendes over for en sådan praksis.

Kommissionen gjorde under sag 45/84 R selv gældende, at det havde været nødvendigt at vedtage artikel 15B, fordi erfaringen havde vist, at den gældende sanktionsordning ikke altid gjorde det muligt hurtigt nok at nå det tilsigtede resultat (Sml. 1984, s. 1759, 1762).

Af det anførte følger, at Kommissionen ved vurderingen af de tilfælde, den fik forelagt, ikke kunne se bort fra, at den ved artikel 15B netop var blevet udrustet med særlige virkemidler, der principielt var de bedst egnede egnede med henblik på at pålægge sanktioner for den adfærd, disse midler fandt anvendelse på.

Kommissionen skulle undtagen i tilfælde, hvor den var absolut sikker på hurtigt at kunne nå det i artikel 15B fastsatte mål ved hjælp af »klassiske« sanktioner, og i alt fald sideløbende med anvendelsen heraf gennemføre den i artikel 15B, stk. 5, fastsatte nedsættelse af kvoter til levering på det fælles marked.

Det har på baggrund af, at det var absolut nødvendigt at bringe de skadelige virkninger af den omhandlede ulovlige adfærd til ophør for de italienske virksomheders vedkommende, absolut kunnet anerkendes, at der blev tale om at anvende begge sanktionsformer.

Ganske vist ville man ikke ved at nedsætte kvoterne til levering på det fælles marked have haft sikkerhed for, at de ulovligt handlende virksomheder virkelig ville have nedsat deres eksport til Italien. Dette udgør —

27 — Jfr. i den forbindelse dommene af 11. februar 1955 og 16. juli 1956, 3/54 og 8/55 (Sml. 1954-1964, s. 9 og s. 29).

28 — Kommissionens beslutning nr. 3746/86/EKSF af 5. december 1986 om ændring af beslutning nr. 3485/85/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 348, s. 1).

lad det være sagt en passant — et bevis for, at artikel 15B, stk. 5, ikke griber ind i de frie varebevægelser i større omfang end den bestemmelse, ved hvilken kvoterne for levering til det fælles marked principielt er indført.

En sådan nedsættelse ville imidlertid i høj grad have tilskyndet de omhandlede virksomheder til at genoprette de traditionelle handelsstrømme.

Kommissionen har i det foreliggende tilfælde gennemført sin undersøgelse og vedtaget »klassiske sanktioner« med en langsomhed, der strider med artikel 15B's indhold med karakter af hasteprocedure.

Kommissionen har i sin besvarelse af spørgsmål fra Domstolen, som blev afgivet den 30. oktober 1986, udtrykkeligt erkendt, at »hidtil har det ikke på grundlag af oplysningerne for det første kvartal efter anvendelsen af sanktioner (fjerde kvartal 1985) været muligt at fastslå, om forholdene er udlignede; spørgsmålet herom undersøges for tiden«.

Udviklingen har således også vist, at de »klassiske sanktioner« ikke gjorde det muligt at nå det i artikel 15B fastsatte mål, som er at genoprette de traditionelle handelsstrømme. Kommissionens undladelse af at anvende de beføjelser, der er tillagt den ved denne bestemmelse, har herefter været en tilsidesættelse af det formål, med henblik på hvilket beføjelserne var blevet tillagt den, og dermed magtfordrejning.

Af alle de anførte grunde foreslår jeg Domstolen, at Assider's og den italienske regerings søgsmål admitteres, og at Kommissionens stiltiende afslag på sagsøgernes anmodninger annulleres. I overensstemmelse hermed bør Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes til at betale sagens omkostninger.